

ИНТЕРЕСНИ НЪЩА

— Неотдавна се пусна въ продажба единъ специаленъ апаратъ, който, поставенъ въ джеба, отмѣрва стѣпките и показва колко километра изминаваме. Това изобретение на единъ унгарски ученъ е установило, че най-дълъгъ пътъ изминава дневно келнера, близо 60 километра на день. На второ мѣсто идва сезонния работникъ — 40 километра, хамалина — 35 километра и пр. Домакинята, която шета изъ кѣщи, изминава приблизително 23,000 стѣпки или около 20 километра, което прави 7-8 хиляди километра годишно!

— Едно холандско книгоиздателство има идеята за издаване на малки книги. Страници отъ една осмина, то намалява до размѣръ $\frac{1}{10}$ отъ м. м. За прочитането на подобна книга е необходимъ микроскопъ. На единъ квадратенъ милиметъръ се събиратъ 100 страници. По този начинъ и най-големитъ библиотеки биха могли да се носятъ въ джеба.

— Въ Унгария презъ това лѣто една медицинска комисия наредила всички цигани въ едно крайдунавско градче да се окъпятъ въ Дунавъ. Циганитъ сж изпълнили нареждането, само единъ 72 годишенъ старецъ отказалъ да се подчини: „Не ме заставяйте, казалъ той, да влѣза въ водата. По-добре ме пребийте отъ бой, вмѣсто да се окъпя. До сега не съмъ се къпалъ и се страхувамъ отъ водата“. Полицията и членоветъ на комисията го изкъпали, въпрѣки протеститъ му. Следъ хубавата баня циганинътъ казалъ: „Да съмъ знаелъ, че е толкова хубаво да се къпи човѣкъ, щѣхъ да се къпя цѣлъ животъ“.

(Продължение отъ стр. 2)

Единъ день Ванчо се разболѣ. Лицето му поблѣднѣ, очичкитъ му хлѣтнаха и тъмни сѣнки се очертахъ около тѣхъ. Дѣдото постоянно стоеше около леглото на болното си внуче, а папагалчето бѣше кацнало върху облѣгалото на стола и тѣжно гледаше. Въ стаята е студено. Дѣдото нѣколко дни не е излизалъ вънъ. Искъ му се да купи нѣщо за внучето си, а нѣма пари. Той взе папагалчето, сложи го на кутийката съ билетчетата и трѣгна да излѣзе. Латерната тѣжно простена. Ванчо отвори очи и погледна безпомощно дѣда си — молѣше го съ погледа си да не го оставя самъ.

— Спи, дѣдовото, сега ще се върна, — рече старецътъ. Нѣщо люто заседна въ гърлото му и той побърза да излѣзе. Старата врата остро изскърца при отварянето.

— Ванчо, чакай ме! — обади се папагалчето отъ прага. Ванчо го погледна и очитъ му се налѣха съ сълзи.

Дѣдо Кузманъ излѣзе вънъ и трѣгна на посоки изъ града. Кждето видѣше повече хора по кръстопътищата, спираше се и разливаше тѣжната мелодия. Латерната плачеше

Проф. Ото Шмидъ

Известниятъ руски изследовател на Северния полюсъ, който организира експедицията на безстрашнитъ учени: Папанинъ, Феодоровъ, Ширшовъ и Кренкелъ и който после ги спаси и върна въ родината имъ.

Кокиче

Срѣдъ снѣжната покривка азъ виждамъ да наднича съсъ весела усмивка тамъ бѣлото кокиче.

И питамъ го азъ мило:

— Кой тука те изпрати и толкозъ подранило?

А то глава поклати:

— Менъ много ме обичатъ, навсѣде по земята —

„Кокиче“ ме наричатъ съ усмивка на устата!

Емилъ Захариевъ

заедно съ сърдцето на стареца. Вѣтърътъ открадваше звуцитъ и ги блѣскаше въ прозорцитъ и въ налепенитъ съ афиши стени. Хората се спираха, гледаха и заминаваха.

Дълго ходи старецътъ. Много се бѣше изморилъ, а още нищо не бѣше спечелилъ. Не му вървѣше днесъ. Той седна, за да си отпочине, като остави латерната до оградата на едно праздно мѣсто. Вжтре играеха деца. Папагалчето се заприпича на слабото слѣнце. Старецътъ седна на единъ камѣкъ и се замисли.

Децата задъ оградата се развикаха. Папагалчето се залюлъ на латерната, праметна се и падна на земята. Старецътъ стана. Децата бѣгаха къмъ противоположната страна на оградата. Едно отъ тѣхъ размахваше въ ржката си ластикъ, а другитъ му се караха — то бѣше убило папагалчето съ камѣче. Наистина, лоша шега! Мжчно стана на стареца. Размаха папагалчето крилце, изпѣна крачката си и утихна. Изъ човката му капѣше кръвъ. Дѣдото заплака като дете и трѣгна замаянъ изъ града. Предъ себе си носѣше замлъкналата латерна.

Вечерята дѣдо Кузманъ се върна безъ хлѣбъ въ кѣщи. Ванчо го чакаше.

ЮГОСЛАВСКИ ПИСАТЕЛИ

Воденица

Стихотворение отъ Мих. Д. Петковичъ

Въвъ дола, посрѣдъ скалитъ,
гдето тишина лежи,
воденица малка, свита
тихия покой руши.

Пѣе въ свѣтлина и мракъ:
трака тракъ, трака тракъ.
По тавана мраченъ сѣвга
паяжини нѣматъ край,
мелничарътъ прашенъ тука
е самотенъ въ тоя край

Само въ клона пѣсни вие
мила птица: чиу, чиу.

Надъ водата се надвесва
тъмна, сѣнчеста гора.
Въ нея скрити птици лесно
виятъ пухкави гнѣзда.

Вездень пѣятъ и шурци
пѣсенъ еднозвучна: зрии.

Тѣй въвъ зима, въ лѣто жарко
край пенливата вода
воденица стара, малка
си живѣе самъ сама.

Слушаме отъ пѣтя чакъ
пѣсенъта й: трака тракъ.

Преведе: Вл. Зеленгоровъ

ДА СЕ ПОСМѢЕМЪ

— Митенце, искашъ ли сладко
Ела да те почерпъ, маминото, — казва
майката на Митко.

— Искамъ... но недей сега, маминко, — отвърща смутено малкия.

— Защо? — учудено пита майката.

— Защото... ме боли коремчето
— отговаря хитрия Митко, който
скришомъ облизва нацапанитъ си отъ
сладко устни.

Като видѣ дѣда си, че си идва тѣжно и замисленъ, дожалѣ му. Той разбра, че е станало нѣщо лошо, но не искаше да мѣчи дѣда си. Най-после Ванчо реши и попита полугласно стареца:

— Дѣдо, кжде е папагалчето?

Дѣдото нищо не каза. Настана мълчание. Чу се отъ нѣкъде кучешки лай. Вѣтърътъ изсвири край прозореще. Ванчо нѣ се стѣрпѣ и пакъ запита. Дѣдо Кузманъ всичко му каза. Момчето се просълзи. То още чува гласъ на папагалчето:

— Ванчо, чакай ме!

Тѣзи думи чуваше и въ снѣга. Когато се събуди сутринята, въ стаята бѣше глухо. Дѣдо му дойде при него и се надвеси надъ лицето му. Ванчо го прегърна и горчиво заплака. Просълзи се и старецътъ — тѣ бѣха мички въ свѣта...

Следъ нѣколко дена Ванчо оздравѣ. Но радостта бѣше избѣгала отъ кѣщи. Замлъкна старата латерна. Дѣдо, внукъ все по-често гладуваха. Лошото момче, което уби папагалчето, се рака, но не можа да намѣри бедния старецъ. Той вече не минаваше съ латерната си отъ тамъ, кждето уби папагалчето.

Георги Владимировъ